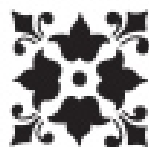

CUPRINS

Mulțumiri	5
Argument	7
1. Ce mi-a povestit tata	10
2. Prin ochii copilăriei	77
3. Suceava, anii inocenței.....	91
4. Republicii 17. Copilăria unei biserici.....	104
5. Când începi să descoperi realitatea... ..	152
6. Implicare totală.....	224
7. Aventuri ale cărților interzise	269
8. Când se ivește dragostea	293
9. Cum să păcălești regimul comunist	336
10. Când totul părea de neschimbat... ..	422
11. Intermezzo	511

Capitolul 1

CE MI-A POVESTIT TATA

Tata, Ioan Petrescu, s-a născut pe 1 februarie 1895 în comuna Nicolae Bălcescu, fiind unul dintre cei șase copii ai familiei. A fost consătean cu marele revoluționar al cărui nume îl poartă comuna. Nicolae (Bălcescu) era boier, fiu de boier. Nicolae (Petrescu), bunicul meu, contemporan cu Nicolae Bălcescu, era țăran. Un țăran „luminat” care prețuia educația și s-a ocupat să le ofere copiilor lui ce se putea la acea vreme. Era dascălul bisericii ortodoxe din sat. Participase în 1877–1878 la Războiul de Independență al României ca sergent sanitar, primind în 1878 decorația Crucea Trecerii Dunării și în 1906 decorația pentru veterani Medalia Jubiliară Carol I. Din păcate, în 1908, când tata avea 13 ani, bunicul a murit. Bunica, Rada, a rămas văduvă cu șase copii, trei băieți și trei fete. Gheorghe era fratele mai mare, apoi Ioan și Florea, cel mai mic. Fetele: Maria, Gheorghina și Florica erau toate mai mari decât tata.

În dosarul de urmărire informativă a Securității, nr. 64, *Dosar de grup privind pe Lazarov Petru, Petrescu Ioan și Țiplea Ioan – PROFETII*, deschis la data de 6 iunie 1961 și închis în ianuarie 1964, pe care l-am consultat, am găsit o autobiografie olografă amănunțită scrisă de tata în 1951, pe când locuia la Câmpulung Moldovenesc. Am recunoscut scrisul, așa că informațiile din ea sunt autentice. Voi cita din ea câte ceva relevant, respectând ortografia folosită de tata.

Tata a făcut școala primară în satul natal. Era un elev silitor, îi plăcea să învețe, era ager la minte și în fiecare an lua premiul întâi cu coroniță. Spune tata în autobiografie: „Eu am învățat cinci clase

primare în satul natal, cu învățătorul care se numea Ion Bădescu.” Rămas orfan, a trebuit să muncească alături de ceilalți frați și să contribuie la întreținerea familiei al cărei greu îl ducea bunica. Tot el povestește: „Când aveam 14, ani am plecat la fabrica de cherestea din Curtea de Argeș până la vârsta de 16 ani. În comuna Cuca Măcii, vecină cu satul nostru, era un vătaf care angaja oamenii de iarna, dându-le scont spre a merge vara la munca câmpului la un moșier cu numele Luca Oncea din comuna Peștera, județul Constanța. Frațele meu mai mare și cu mine ne-am înscris, am semnat contractul și în două veri am mers și am lucrat acolo, în satul Mamut Cuiuș din comuna Peștera, în condiții foarte grele, dându-ne ca hrană fasole, câte puțină brânză sau urdă cu porția și mămăligă, și mai totdeauna cu porția. Munca era grea, căci logofătul moșierului avea și bici cu care lovea pe cei care nu puteau lucra repede. La plată se lua în considerație vârsta, nu lucrul, fiind pe trei categorii: copiii până la 16 ani un preț, 16–18 ani alt preț și peste 18 ani alt preț.”

Periplul continuă, relatează tata în autobiografia citată: „Când eram de 19 ani am plecat cu mai mulți oameni din sat să tăiem copaci și să facem metri în munții din județul Vâlcea, cam prin luna Februarie. Am lucrat acolo aproape o lună, fiind cazați în barăci făcute cu lemne răsmate (adică rezemate) unele de altele prin care sufla vântul și, nemaiputând rezista frigului, am plecat, rămânând păgubit de bani și am mers la fabrica de cherestea Brezoi, în județul Vâlcea, unde am lucrat aproape doi ani, până în 1 August 1916, când am fost concentrat.”

Cam așa arăta copilăria și tinerețea unui copil sărac de la țară, la începutul secolului al XX-lea în România. Tata n-a fost o excepție în sensul acesta. A fost o excepție prin faptul că a cunoscut Adevărul și, devenind adventist, a pășit într-o altă lume, cea a studiului, a școlii teologice, a pastorației și a progresului continuu. E drumul parcurs cam de toți pastorii adventiști ai acelei generații. Existau, desigur, și excepții, dar nu multe.

Pe vremea aceea, armata dura patru ani. Regimentul în care a fost înrolat tata a fost mutat mereu prin toate localitățile din Moldova, iar în februarie 1917, pe când erau cantonați în comuna Focuri,